

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 893/2014-80

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. decembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval

- sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s., Česká republika, zastúpenej advokátom JUDr. J. H., vedenú pod sp. zn. Rvp 2808/2014 vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 a jeho rozsudkom z 30. decembra 2013;

- sťažnosť obchodnej spoločnosti B. s. r. o., zastúpenej advokátom JUDr. J. B., vedenú pod sp. zn. Rvp 5288/2014 vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 a jeho rozsudkom z 30. decembra 2013;

- sťažnosť obchodnej spoločnosti M. – E., Portugalsko, zastúpenej advokátom Mgr. P. B., vedenú pod sp. zn. Rvp 5298/2014 vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a 2, čl. 38 ods. 1 a 2 a čl. 40 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 a jeho rozsudkom z 30. decembra 2013;

- sťažnosť obchodnej spoločnosti I., a. s., zastúpenej advokátom JUDr. P. O., vedenú pod sp. zn. Rvp 5325/2014 vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 z 30. decembra 2013 a

- návrhy Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, Drieňová 24, Bratislava, zastúpeného predsedom T. M., a obchodnej spoločnosti D., a. s., zastúpenej advokátom JUDr. J. K., na pristúpenie do konania ako vedľajší účastník a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti S., a. s., obchodnej spoločnosti B. s. r. o., obchodnej spoločnosti M. – E., a obchodnej spoločnosti I., a. s., vedené pod sp. zn. Rvp 2808/2014, sp. zn. Rvp 5288/2014, sp. zn. Rvp 5298/2014 a sp. zn. Rvp 5325/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 2808/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti S., a. s., obchodnej spoločnosti B. s. r. o., obchodnej spoločnosti M. – E., a obchodnej spoločnosti I., a. s., v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a 2, čl. 38 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 a jeho rozsudkom z 30. decembra 2013 p r i j í m a na ďalšie konanie.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti o d m i e t a .

4. O d k l a d á vykonateľnosť rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č. 2006/KH/R/2/116 zo 16. októbra 2006 v spojení s rozsudkom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 z 30. decembra 2013 do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej.

5. Návrh Protimonopolného úradu Slovenskej republiky a obchodnej spoločnosti D., a. s., na pristúpenie do konania ako vedľajší účastník vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 2808/2014 **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s., Česká republika (ďalej len „sťažovateľka v 1. rade“), pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 2808/2014, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 144 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 a jeho rozsudkom z 30. decembra 2013 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

2. Ústavnému súdu bola 7. mája 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti B. s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka v 2. rade“), pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 5288/2014 vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 a jeho namietaným rozsudkom.

3. Ústavnému súdu bola 9. mája 2014 doručená aj sťažnosť obchodnej spoločnosti M. – E., Portugalsko (ďalej len „sťažovateľka v 3. rade“), pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 5298/2014 vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 2 ods. 1 listiny a jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36

ods. 1 a 2, čl. 38 ods. 1 a 2 a čl. 40 ods. 2 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 a jeho namietaným rozsudkom.

4. Napokon ústavnému súdu bola 14. mája 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti I., a. s. (ďalej len „sťažovateľka vo 4. rade“, spolu ďalej len „sťažovateľky“), pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 5325/2014, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 z 30. decembra 2013.

Z obsahu sťažností a z ich príloh vyplynulo, že Rada Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „rada protimonopolného úradu“) svojím rozhodnutím č. 2006/KH/R/2/116 zo 16. októbra 2006 (ďalej len „rozhodnutie rady protimonopolného úradu“) zmenila prvostupňové rozhodnutie Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „protimonopolný úrad“ alebo „úrad“), odboru dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž, č. 2005/KH/1/137 z 23. decembra 2005 (ďalej len „rozhodnutie protimonopolného úradu“) tak, že posúdila konanie šiestich obchodných spoločností podnikajúcich v stavebníctve vrátane sťažovateľiek ako konanie spočívajúce v koluzívnom správaní. V dôsledku uvedeného mali sťažovateľky a ďalšie 2 obchodné spoločnosti (D., a. s., a S., a. s., Česká republika) koordinovať svoje konanie vo verejnej súťaži vyhlásenej Slovenskou správou ciest, Bratislava, na uskutočnenie dodávok stavebných prác na realizáciu stavby diaľnice D1 Mengusovce – Jánovce ako protisúťažnú dohodu (kartel) podľa čl. 81 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, ktorá môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a ktorej cieľom alebo výsledkom je vylúčenie, obmedzenie alebo narušenie hospodárskej súťaže, a súčasne ako dohodu obmedzujúcu súťaž podľa § 4 ods. 3 písm. a) a § 4 ods. 3 písm. f) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ochrane hospodárskej súťaže“). Rada protimonopolného úradu zároveň uložila účastníkom predmetnej protisúťažnej dohody pokuty, a to sťažovateľke v 1. rade pokutu

v sume 367 731 000 Sk, sťažovateľke v 2. rade pokutu v sume 3 951 000 Sk, sťažovateľke v 3. rade pokutu v sume 418 176 000 Sk a sťažovateľke vo 4. rade pokutu v sume 91 124 000 Sk.

Všetci účastníci predmetnej protisúťažnej dohody vrátane sťažovateľiek podali proti uvedenému rozhodnutiu rady protimonopolného úradu žaloby o preskúmanie jeho zákonnosti v rámci správneho súdnictva. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) povolil odklad vykonateľnosti rozhodnutia rady protimonopolného úradu a následne spojil konanie o všetkých žalobách na spoločné konanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 S 430/06 z 10. decembra 2008 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozhodnutie rady protimonopolného úradu a prvostupňové rozhodnutie protimonopolného úradu zrušil. Proti rozsudku krajského súdu podal protimonopolný úrad ako žalovaný odvolanie.

Najvyšší súd rozsudok krajského súdu namietaným rozsudkom zmenil tak, že žaloby sťažovateľiek a ďalších 2 žalobcov zamietol. Dôvodom na zmenu rozsudku krajského súdu bolo podľa najvyššieho súdu to, že krajský súd dospel k nesprávnym právnym záverom vo vzťahu k nepreskúmateľnosti a nedostatočne zistenému skutkovému stavu rozhodnutia rady protimonopolného úradu. Zároveň sa najvyšší súd stotožnil so zisteniami a závermi rozhodnutia rady protimonopolného úradu. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa najvyšší súd okrem rozsiahlych úvah o vzťahu európskeho a vnútroštátneho súťažného práva, aplikácii zásad trestnoprávneho postihu na správne trestanie a na požiadavky na výrok rozhodnutia orgánu verejnej správy vysporiadal aj s námietkou účastníkov konania o porušení základného práva na zákonného sudcu z dôvodu nesprávne obsadeného senátu.

Vzhľadom na skutočnosť, že v rámci predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd skúma predovšetkým existenciu procesných dôvodov odôvodňujúcich prípadné odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), nepovažuje za nevyhnutné podrobne rekapitulovať obsah namietaného rozsudku, ale zameriava sa najmä na argumentáciu sťažovateľiek.

Sťažovateľky s namietaným rozsudkom najvyššieho súdu nesúhlasia a sú toho názoru, že týmto rozsudkom, ako aj konaním predchádzajúcim jeho vydaniu došlo k porušeniu nimi označených práv.

Sťažovateľka v 1. rade predovšetkým namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom uvádza, že v konaní *„nebol od doručenia Najvyššiemu súdu dňa 25. 6. 2009 až do rozhodnutia vo veci samej dňa 30. 12. 2013 vykonaný žiaden procesný úkon súdu s výnimkou bežných úkonov doručovania vyjadrení, teda tento stav nečinnosti trval 54 mesiacov (t. j. 4 roky a 6 mesiacov), aj napriek sťažnosti jedného z účastníkov konania (D. a. s.) predsedovi Najvyššieho súdu SR“*.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu ďalších označených práv sťažovateľka v 1. rade v odôvodnení sťažnosti uviedla:

«Predmetná vec bola Krajským súdom v Bratislave ako súdom prvého stupňa doručená (nápad) Najvyššiemu súdu SR dňa 25. 6. 2009. Vec bola pridelená senátu 1 S správneho kolégia.

Podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2009, senát 1 S predsedu senátu JUDr. Igora Belka rozhodoval o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov v agende SŽH-PMÚ len v prípade rozhodnutí v agende, ktoré došli senátu do 31. 12. 2008.

Sťažovateľ nemá taktiež vedomosť o akomkoľvek opatrení alebo inom akte predsedu Najvyššieho súdu SR, ktorým by sa uvedený rozvrh práce v tejto časti a súvislosti menil, resp. doplňal. Pre prípad ak by aj bolo vydané takéto opatrenie predsedu najvyššieho súdu, ktoré by prikazovalo vec prideliť senátu 1 S predsedu senátu JUDr. Igora Belka, sťažovateľ poukazuje na nálezy Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 212/2011, IV. ÚS 459/2012 a uvádza, že mu nie sú zrejmé dôvody vykonania uvedených zmien v rozvrhu práce vyplývajúce z § 50 ods. 1 písm. d) a e) zákona č. 757/2004 Z. z., ktorými by došlo k nahradeniu zákonných sudcov inými sudcami najvyššieho súdu. Je nevyhnutné konštatovať, že vydaním zmien a doplnkov v rozvrhu práce nemožno bez zákonom predpokladaných dôvodov meniť

personálne zloženie senátov v už pridelených veciach. To by bolo v rozpore so zásadou prideľovania vecí sudcom podľa vopred daných pravidiel určených v rozvrhu práce tak, aby bol vylúčený svojvoľný a účelový výber sudcov (m. m. III. ÚS 212/2011, IV. ÚS 459/2012). V takom prípade, by postup nezákonných sudcov v konaní najvyššieho súdu mal reálny vplyv na rozhodnutie vo veci sťažovateľa (personálne preobsadený senát vydal vo veci samej meritórne rozhodnutie), a vydaním napadnutého rozsudku najvyšší súd porušil aj základné právo na zákonného sudcu... (m. m. III. ÚS 212/2011, IV. ÚS 459/2012).

Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že senát I S nerozhoduje v agende SŽH-PMU ani podľa Rozvrhu práce na rok 2010, ani podľa Rozvrhu práce na rok 2011, ani podľa Rozvrhu práce na rok 2012.

Sťažovateľ má za to, že predmetná vec bola nesprávne pridelená na rozhodnutie senátu I S a došlo k porušeniu práva na zákonného sudcu, teda vo veci je príslušný rozhodnúť iný senát Najvyššieho súdu SR. ...

Podľa Rozvrhu práce (platného ako pre rok 2009, aj v roku 2010, podobne aj v roku 2011) rozhodujú v správnych veciach, o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov, senáty v agende hospodárskej súťaže a priemyslových práv (rozhodovania proti Protimonopolnému úradu (PMU – register Sžhpu) a Úradu priemyselného vlastníctva (ÚPV – register Sžhuv) – Register Sžh.

Z uvedeného jasne a jednoznačne vyplýva, že v registri Sžh existovali v roku 2009 dva ďalšie registre, a to register Sžhpu a register Sžhuv. Ďalej je zrejmé, že register Sžhpu a Sžh/PMÚ (výraz použitý pri časti o senáte I S) označujú totožný register v agende rozhodovania proti Protimonopolnému úradu. Iný výklad ani objektívne nie je možný. Tvrdenie odporcu, že „išlo o dve (okrem iných) samostatné kvalifikačné kritériá agendy“, preto nemôže obstáť, nakoľko nemá oporu v Rozvrhu práce. ...

Ďalším dôvodom, ktorý vedie sťažovateľa k záveru o porušení vyššie označených základných práv, je zmena v zložení senátu I S, ku ktorej došlo v roku 2009. Tak ako detailne popisuje samotný odporca vo svojom rozsudku (strany 112-114 Rozsudku), na základe bodu č. 9 Opatrenia č. Spr 162/2009-20 vydaného dňa 24.09.2009 predsedom najvyššieho súdu, boli sudcovia JUDr. Elena Berthotyová, PhD., a Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, PhD., pridelení do senátu I S. Títo sudcovia sa zjavne cítia byť nezákonnými sudcami v rozhodovaní senátu I S, teda aj v rozhodovaní v prejednávanej veci. Ako je

zrejme z odôvodnenia Rozsudku, títo sudcovia viackrát iniciovali písomnými podaniami, aby vedenie odporcu rozhodlo o zákonnosti zloženia senátu v rozhodovaní o predmetnej veci sp. zn. I Sžhpu/1/2009. Už toto samotné podľa sťažovateľa preukazuje, že vo veci nemohol rozhodnúť zákonný súd (senát), nakoľko prinajmenšom dvaja jeho členovia o tom otvorene (dokonca v samotnom odôvodnení Rozsudku) vyjadrili pochybnosti. Zároveň je zrejmé, že tieto pochybnosti u týchto sudcov aj naďalej pretrvávajú, a senát I S sa rozhodol v predmetnej veci meritórne rozhodnúť len na podklade vyjadrenia podpredsedníčky najvyššieho súdu, ktorá mala uviesť, že „nie je dôvod na akékoľvek zosúladenie zloženia senátu vo veci vedenej pod sp. zn. I Sžhpu/1/2009“ ...»

Sťažovateľka v 1. rade ďalej tvrdí, že závery najvyššieho súdu obsiahnuté v jeho napadnutom rozsudku nie sú „odôvodnené, nie sú pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ani presvedčivé, a nie sú založené na riadnej a presvedčivej aplikácii platného a účinného právneho predpisu“.

Sťažovateľka v 1. rade najvyššiemu súdu vytýka, že nedal odpoveď na právne a skutkovo relevantné otázky, pričom sa najmä náležitým spôsobom nevysporiadal s jej tvrdením, že napadnuté rozhodnutia správnych orgánov (protimonopolného úradu a rady protimonopolného úradu) sú nepreskúmateľné. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu podľa sťažovateľky „nezodpovedá zákonu..., je v rozpore s rozhodovacou praxou správnych súdov ... a ... zároveň je svojvoľný a arbitrárny, nakoľko ani z (rozsiahleho) odôvodnenia rozsudku nemožno vyvodiť, čo presne považoval odporca za podstatné pre záver, že tieto rozhodnutia (protimonopolného úradu a rady protimonopolného úradu, pozn.) nie sú nespreskúmateľné“.

Okrem toho sťažovateľka v 1. rade zastáva názor, že najvyšší súd nesprávne aplikoval zásady správneho trestania tým, že sa „odchýlil od rozhodovacej praxe iných senátov Najvyššieho súdu pri hodnotení konkretizácie skutku a otázky použitia analógie trestného práva v správnom trestaní“. Podľa sťažovateľky najvyšší súd «vytýka Krajskému súdu, že si „bezo zvyšku osvojil“ argument, že správne trestanie je nápadne podobné s trestaním upraveným normami trestného práva, z čoho vychádza aj záver, že nie je možné pripustiť absenciu tzv. skutkovej vety vo výrokovej časti rozhodnutia správneho orgánu pri

výkone správneho trestania (strana 48 Rozsudku). A to a napriek tomu, že v inej časti Najvyšší súd sám v inej časti Rozsudku dospieva k záveru, že si Najvyšší súd osvojuje záver, že konanie, ktorým sa ukladá pokuta za protisúťažné konanie, patrí „do trestnoprávnej časti článku 6 Dohovoru“ (strana 98 Rozsudku). V ďalšom texte Rozsudku odporca (najvyšší súd, pozn.) spochybňuje Krajským súdom a „doterajšou judikatúrou slovenských súdov“ aplikovaný prístup k náležitostiam výrokovej časti rozhodnutia v správnom trestaní. Odporca (najvyšší súd, pozn.) ide ešte ďalej a uvádza, že opis konania nesie jednoznačne konkretizačné prvky a pre Najvyšší súd z cit. časti výroku vyplýva záver o nezameniteľnosti konania žalobcov, hoci neobsahuje až tak presné vymedzenie časového úseku, čo odporca (najvyšší súd, pozn.) zdôvodnil „osobitosťami“ konania o ochrane hospodárskej súťaže (strana 51 Rozsudku). Odporca bližšie však tieto „osobitosti“ odôvodnil, a tým pádom je potrebné tento záver odporcu hodnotiť ako arbitrárny.

Odporca poukázal citáciou v Rozsudku na rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR č. k. 8 Afs 56/2007-479 z 30. decembra 2009, ktorý však paradoxne, potvrdzuje názor sťažovateľa, ako aj Krajského súdu, nakoľko je výrok považovaný za stručný, obsahoval v zmysle cit. českého rozhodnutia, špecifikovanú dobu skutku, ako aj to, že išlo o konanie vo vzájomnej zhode (nie však o dohodu v užšom slova zmysle), a že toto konanie sa týkalo predajných cien tu špecifikovaného automobilového benzínu. Inak povedané, v takomto výroku, na ktorý odporca poukazuje bola uvedená aspoň doba a vecne vymedzený popis skutku. Toto však v tomto prípade nebolo splnené, rozhodnutie Rady Protimonopolného úradu neobsahuje, ani dobu (čo uznáva aj samotný odporca – na strane 51 Rozsudku) kedy mal byť skutok spáchaný, a neobsahuje ani vymedzenie skutku po vecnej stránke, teda akým konaním a v čom malo obmedzenie súťaže byť spáchané zo strany sťažovateľa a ostatných účastníkov konania.

Záverom tejto časti odporca uviedol, že sa „nemôže stotožniť so závermi vyslovenými v rozsudkoch iných senátov Najvyššieho súdu, ktoré boli citované žalobcami“ (strana 52 Rozsudku). Práve takýto prístup odporcu narušuje ideu právneho štátu (a nie postup Krajského súdu ako sa to domnieva odporca – strana 52 Rozsudku), nakoľko v rozpore s ústavnoforným výkladom, výkladom zásady *in dubio pro reo* a judikatúrou ESLP zasahuje do práv sťažovateľa, ako aj judikatúrou Najvyššieho súdu, o odklone od doterajšej judikatúry sa však odporca žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal, konanie

odporcu je svojvoľné a arbitrárne. Odporca žiadnym presvedčivým spôsobom neuviedol, prečo by sa práve správne konanie o ochrane hospodárskej súťaže malo vymykať všeobecne prijatým záverom o aplikácii analógie trestného práva v správnom súdnictve, inak povedané odporca nezdôvodnil odklon od doterajšieho stabilizovaného nazerania na zásady správneho trestania. ...

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nemohlo byť zameniteľné s iným konaním a tento záver má oporu priamo v ustanovení § 47 ods. 2 správneho poriadku...

K otázke vzťahu správneho trestania k úprave trestania upravenej v trestnom práve sa odporca vracia, v časti pojednávajúcej o absorpčnej zásade v správnom konaní (strana 91 a nasl. rozsudku), kde dospel k záveru, že je potrebné pri stanovení výšky pokuty v konaní o ochrane hospodárskej súťaže nutné aplikovať primárne ustanovenia zákona č. 136/2001 Z. z., a to konkrétne ustanovenia obsiahnuté v § 38 (strana 93 Rozsudku).

Nastolené či naznačené myšlienky a názory odporcu v tejto časti Rozsudku však postrádajú akýkoľvek zmysluplný záver k veci samej. Odporca v jeho rozsiahlom Rozsudku uviedol a opísal viacero myšlienok a citácií z rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, usmernenia Komisie, rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva, recitálu nariadenia č. 1/2003, avšak odporca vôbec jasne neformuloval aké konkrétne meritórne závery, ako aj aké závery zaujal k akým konkrétnym tvrdeniam a záverom Krajského sudu, a teda z odôvodnenia Rozsudku nie sú zrejmé dôvody prečo v konečnom zmysle zmenil rozsudok Krajského sudu. Nemožno identifikovať myšlienkový postup, podľa ktorého Najvyšší súd dospel k záveru o správnych a súladnosti napadnutých správnych rozhodnutí ergo ako dospel k záveru o zmene Rozsudku Krajského súdu.

Odporca skôr poznamenal, že je viac rezervovaný k názorom týkajúcim sa vnášania inštitútov vnútroštátneho práva do správneho trestania (strana 108 Rozsudku), toto však nemožno považovať za dostatočné a už vôbec nie presvedčivo formulované právne závery odporcu v otázke aplikácie analógie trestného práva do správneho trestania, in concreto v tomto prípade v oblasti aplikácie absorpčnej zásady. Odporca väčšinou v odôvodnení len poukazuje na názory a myšlienky vyjadrené v recitáloch právnych predpisoch či rozhodnutiach súdov bez toho, aby ich právne zhrnul do svojho vlastného právneho záveru.

Jednotlivým častiam Rozsudku v časti VI. absentuje akýkoľvek zrejmy právny názor odporcu napr. časť C. písm. D) Uplatnenie analógie pri ukladaní pokút a E) Komunitárna stránka deliktu, kde sa odporca venuje aj pomeru špeciality deliktov, hoc vo veci je zrejme že sa jedná o jednočinný súbeh deliktov (strana 106 Rozsudku), čo aj odporca potvrdzuje o niekoľko strán predtým (strana 102 Rozsudku). Rozsudok je aj v tejto časti/častiach nepresvedčivý a nepreskúmateľný.».

Okrem uvedených námietok sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu a v okolnostiach danej veci «malo dôjsť k aplikácii zásady in dubio pro reo, nakoľko správne orgány nedisponovali dôkazmi na preukázanie protiprávneho konania sťažovateľa a ostatných účastníkov konania a svoje rozhodnutia založili len na indíciách, nepriamom dôkaze o údajne „neštandardne“ podobných indexoch cien. Týmto sa odporca vôbec nezaoberal, ale naopak argumentoval v presvedčení o vine každého z účastníkov konania (vrátane sťažovateľa) zo spáchania správneho deliktu. Povinnosť aplikovať zásadu in dubio pro reo je bežná aj v praxi Protimonopolného úradu, ktorý ju aplikuje vo svojich rozhodnutiach pri skúmaní dohôd obmedzujúcich súťaž (napr. rozhodnutie č. 2011/KH/1/1/055 zo dňa 22. decembra 2011)...

... závery súdu, sú však všeobecnými a sumarizujúcimi konštatovaniami, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. výsledkom dokazovania odporujú. Zo záverov súdu nie je zrejme, čo má na mysli „pôdou pre koordináciu ich postupu bola vzájomná komunikácia“, aká komunikácia? jedinou zmienkou, aj to nepriamou, bol fax odosielateľa I. a. s. do spoločnosti D. a. s., ďalej je v tejto súvislosti zarádzajúce, ako mal súd dospieť k záveru, že komunikácia medzi uchádzačmi bola „v rôznych podobách v rozhodnom období“. Absurdným je záver súdu o tom, že „uzavretie dohody a navyše dôkazy potvrdili, že účastníci spolu ohľadne tejto súťaže aj komunikovali“ najmä vzhľadom na nespornú skutočnosť, že v konaní nebol predložený ani jediný dôkaz o vzájomnej komunikácii každého z účastníkov a odporca na takýto dôkaz ani nepoukázal pri uvedenom závere.

Odporca sa nevysporiadal s argumentmi (judikatúrou Súdneho dvora EÚ, a judikatúrou súdov Českej republiky), ktoré sťažovateľ uviedol vo svojom Vyjadrení zo dňa 28. 04. 2011.».

Sťažovateľka v 1. rade ďalej považuje za porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj to, že najvyšší súd v rámci odvolacieho konania nenariadil ústne pojednávanie, hoci podľa nej „... *to bolo potrebné vzhľadom na dĺžku odvolacieho konania, ktorá mala byť spôsobená aj štúdiom materiálov a rozhodnutí členmi senátu odporcu a časový odstup od prijatia prvostupňového rozhodnutia, nehovoriac od prijatia rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu SR zo dňa 16. 10. 2006. Po druhé, vo veci sa jedná o preskúmanie rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu SR zo dňa 16. 10. 2006, ktorým boli uložené sťažovateľovi a iným účastníkom konania zjavne vysoké pokuty. Po tretie, sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že odporca v inom, okolnosťami však obdobnom prípade, o ktorom rozhodoval aj Ústavný súd SR (nález III. ÚS 170/2011), odporca – a to dokonca totožný senát odporcu (I S) ako v prejedávanom prípade, ako odvolací súd rozhodoval o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, predmetom ktorého bolo preskúmanie rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu SR o uložení pokuty. Odporca rovnako, ako v tomto prípade, zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a žalobu sťažovateľa zamietol, avšak pred prijatím svojho rozhodnutia uskutočnil vo veci ústne pojednávanie(!).“.*

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľka v 1. rade navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 144 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. I Sžhpu 1/2009 a jeho rozsudkom z 30. decembra 2013, zruší namietaný rozsudok a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a prizná jej náhradu trov konania. Zároveň navrhla, aby ústavný súd „*odložil vykonateľnosť Rozsudku Najvyššieho súdu SR z 30.12.2013, sp. zn. I Sžhpu 1/2009, až do rozhodnutia vo veci samej a uložil Slovenskej republike - Protimonopolnému úradu SR dočasne sa zdržať výkonu rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č. 2006/KH/R/2/116 zo dňa 16. 10. 2006 v spojení s napadnutým právoplatným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR z 30. 12. 2013, sp. zn. I Sžhpu 1/2009, až do rozhodnutia vo veci samej*“.

Návrh odôvodnila tým, že „*napadnuté rozhodnutie odporcu nie je založené na žiadnom relevantnom argumente, ... odvolací súd rozhodol na základe svojvôle, jeho*

rozhodnutie je vo viacerých rovinách nepreskúmateľné. Je potrebné zobrať na zreteľ aj to, že meritórne súdne konanie prebiehalo na Najvyššom súde SR už viac ako 4 roky, pričom spolu s konaním pred správnyimi orgánmi konanie trvalo až vyše 7 rokov. V neposlednom rade je potrebné poukázať na to, že odporca zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým súdom prvého stupňa zrušil rozhodnutie, bez tohto aby vo veci nariadil hoc jedno pojednávanie. Konanie pred odvolacím súdom bolo poznačené dlhým obdobím prieťahov v konaní, pričom na základe týchto skutočností spolu so skutočnosťou, že k vyhláseniu napadnutého rozhodnutia odporcu došlo dňa 30.12.2013. Poukazujeme na to, že vo veci sa jedná o preskúmavanie rozhodnutia správneho orgánu o uložení vysokých pokút sťažovateľovi a ostatným účastníkom konania. Sťažovateľ bol na základe rozhodnutia Protimonopolného úradu SR, ktoré je predmetom napadnutého rozhodnutia, nezákonne až do roku 2012 vylúčený z možnosti byť účastníkom verejného obstarávania (na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 142/2007 zo dňa 15. 4. 2011 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžf/31/2011 zo dňa 17. 1. 2012, právoplatné dňa 16. 02. 2012, vykonateľné dňa 06. 03. 2012 bolo zrušené ako nezákonné rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie č. 435-43-7000/2007 zo dňa 02. 05. 2007 o vylúčení sťažovateľa z verejného obstarávania). Sťažovateľ sa z uvedeného dôvodu nemohol zúčastňovať akéhokoľvek verejného obstarávania a utrpel ujmu nielen v majetkovej sfére, ale aj nemajetkovú ujmu, nakoľko tieto skutočnosti zasiahli do jeho dobrej povesti. “.

Sťažovateľka v 2. rade záver o porušení ňou označených práv namietaným rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odôvodnila takto:

„Sme toho názoru, že k porušeniu nášho základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi... došlo tým, že predseda NS SR svojím opatrením uskutočnil v rozpore so zákonom a inými predpismi, ktoré sa na túto situáciu vzťahujú, zmeny v obsadení senátu 1 S tak ako ich popisujú aj sudcovia senátu v odôvodnení rozsudku NS SR. Okrem toho, že bol príslušný senát obsadený nezákonnými sudcami máme za to, že táto skutočnosť mala aj reálny vplyv na rozhodnutie vo veci (III. ÚS 212/2011)...

Zákon o súdoch nevylučuje prípady vykonania zmien v rozvrhu práce vydanom na príslušný kalendárny rok, avšak súčasne ustanovuje právny rámec tohto postupu... Podľa zákona o súdoch zmeny v rozvrhu práce možno vykonať len v prípadoch dlhodobej

neprítomnosti sudcu, v prípade zmeny personálneho obsadenia súdu a v prípade vzniku výrazných rozdielov v pracovnom zaťažení sudcov (resp. poverených zamestnancov súdu), ktoré vznikli z objektívnych dôvodov v priebehu kalendárneho roka (§ 50 ods. 1 písm. d) a e) zákona o súdoch). Spôsob a podmienky vykonania týchto zmien musí rozvrh práce obsahovať...

Vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku NS SR z opatrenia ktorým došlo k nahradeniu zákonných sudcov (JUDr. Zdenky Reissenaurovej a JUDr. Aleny Polačkovej PhD.) inými sudcami NS SR (sudcami Berthotyovou a Gavalcom) nevyplýva relevantný dôvod vykonania uvedenej zmeny v rozvrhu práce zodpovedajúci dikcii § 50 ods. 1 písm. d) a e) zákona o súdoch. Konkrétne dôvody na vykonanie zmeny rozvrhu práce v časti týkajúcej sa príslušného odvolacieho senátu (t.j. senátu 1S), ktoré by bolo možné podriaďiť pod uvedené ustanovenia zákona o súdoch, neboli uvedené a špecifikované ako v príslušnom a spornom opatrení tak ani v žiadnom z písomných vyjadrení predsedu NS SR (resp. jeho podpredsedníčky). V súvislosti s nahradením sudcov NS SR JUDr. Zdenky Reissenaurovej a JUDr. Aleny Polačkovej PhD. inými sudcami NS SR v senáte S 1 tiež nebolo zistené, že by títo boli v čase vydania opatrenia predsedu NS SR, t.j. dňa 24. Septembra 2009 dlhodobo neprítomní..., resp. že v tom čase došlo k takej zmene v personálnom obsadení súdu, ktorá by odôvodňovala namietané zásahy do zloženia senátu prerokúvajúceho našu vec.

... vydaním označeného opatrenia došlo k zmene v obsadení senátu 1 S NS SR v čase po pridelení veci na jej prerokovanie a rozhodnutie (t.j. po dni 25. jún 2009). V našej veci konal senát 1 S v takom zložení, ktorý podľa nášho názoru nezodpovedal požiadavkám kladeným zákonom o súdoch na zákonného sudcu (zákonných sudcov). Predovšetkým je nevyhnutné konštatovať, že k zmene v obsadení senátu 1 S NS SR prerokúvajúceho našu vec nedošlo zo zákonom predpokladaných dôvodov...

Vychádzajúc z obsahu základného práva na zákonného sudcu... a v nadväznosti na to zo základných zásad činnosti súdov ustanovených zákonom o súdoch... sme toho názoru, že vydaním zmien a doplnkov v rozvrhu práce nie je možné (je neprípustné a nezákonné) bez zákonom predpokladaných dôvodov meniť personálne zloženie senátov v už pridelených veciach. Takéto konanie je v rozpore so zásadou pridelovania vecí sudcom podľa vopred daných pravidiel určených v rozvrhu práce tak, aby bol vylúčený svojvoľný a účelový výber sudcov.

Aj keď pravidlo o zákaze zmeny personálneho obsadenia senátu vo veciach už pridelených na prerokovanie a rozhodnutie bolo v zákone o sudcoch zavedené v § 51a ods. 3 až s účinnosťou od 1. mája 2011, toto pravidlo vyplývalo už zo zásady vyjadrenej v § 3 ods. 3 zákona o súdoch, z podmienok vykonávania zmien v rozvrhu práce a napokon aj zo zmyslu a účelu základného práva na zákonného sudcu aj pred účinnosťou zákona č. 33/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich... (III. ÚS 212/2011).

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že zmena v personálnom obsadení senátu NS SR prerokúvajúceho našu vec opísaným zákonným pravidlám a záruke základného práva na zákonného sudcu nezodpovedá. Keďže na konaní a rozhodovaní našej veci sa zúčastnili nezákonní sudcovia, mala ich účasť v konaní vedenom NS SR pod spis. zn. 1 Sžhpu/1/2009 reálny vplyv na rozhodnutie v našej veci. Personálne preobsadený senát NS SR totiž vydal vo veci samej meritórne rozhodnutie. Na tomto základe sme rovnakej mienky ako je názor Ústavného súdu SR ktorý sa v obdobnej/rovnakej veci vyjadril vo svojom náleze z 13. augusta 2013 spis. značka IV. ÚS 459/2012-73, resp. tiež v náleze sp. zn. III. ÚS 212/2011 z 18. októbra 2011, a to že NS SR napadnutým rozsudkom porušil naše základné právo na zákonného sudcu...“

Sťažovateľka v 2. rade je zároveň presvedčená o porušení jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, a to nedostatočným odôvodnením a arbitrárnosťou namietaného rozsudku, ktorým sa najvyšší súd stotožnil „s chybným, nesprávnym a nezákonným rozhodnutím žalovaného“. Podľa sťažovateľky v 2. rade arbitrárne sú najmä „tvrdenia a závery v ktorých nedostatočne a bez akýchkoľvek relevantných dôvodov a argumentov došiel NS SR, a podľa nás chybné, k záveru, že princípy trestného práva nemožno aplikovať na náš prípad v ktorom išlo o správne konanie, spáchanie správneho deliktu a uloženie pokuty za správny delikt. Konkrétne ide o posúdenie povinnosti správneho orgánu (v našom prípade žalovaného) uplatniť v prípade súbehu viacerých správnych deliktov absorpčnú zásadu (t.j. povinnosť uložiť sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt najprísnejšie postihnutelný) a/alebo povinnosť správneho orgánu vo výrokovej časti uviesť popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania.

Nerešpektoval pritom ani judikatúru samotného NS SR (napr. Rozsudok NS Slovenskej republiky zo 6. marca 2008, sp. zn. 8 Sžo 28/2007).“.

Sťažovateľka v 2. rade v odôvodnení sťažnosti ďalej uviedla, že «NS SR sa... síce stotožnil s názorom, že uloženie pokuty za protisúťažné konanie patrí aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva do „trestnoprávnej časti“ no na druhej strane bez uvedenia relevantných a presvedčivých dôvodov (a aj napriek tomu, že extenzívne citoval Nariadenie č. 1/2003 Komisie) neuznal, že vyššie uvedené zásady trestného práva by bolo možné uplatniť aj v našom prípade, pričom sa riadne nevysporiadal ani s judikatúrou NS SR vo veciach týkajúcich sa trestania za správne delikty (a ktorá hovorí v prospech použitia... uvedených zásad aj pre oblasť trestania za správne delikty).

... viaceré formulácie rozsudku NS SR sú nezrozumiteľné a vôbec nie je jasné čo nimi chcel NS SR povedať napr.: „Predovšetkým z preambule Nariadenia č. 1/2003 Z. z. implicitne vyplýva, že je veľmi obtiažne odlišiť pri konkrétnych praktikách podnikateľov možné.“

... celkovo vyznieva rozsudok NS SR veľmi rozsiahlo, nekonzistentne a niekedy bez možnosti pochopiť jeho vnútornú štruktúru a vzájomné súvislosti, a to aj keď je v ňom uvedených množstvo citácií a odkazov na predpisy (vrátane komunitárneho práva) a judikatúru (slovenskú, českú a európsku)...

Záver o nedostatočnom odôvodnení rozsudku a zároveň o jeho arbitrárnosti dokazuje a podporuje nakoniec aj samotné tvrdenie senátu NS SR a jeho sudcov, ktorí v našej veci rozhodovali... Senát... v odôvodnení rozsudku NS SR vážnym spôsobom spochybnil svoju schopnosť, kvalifikovanosť a dostatočnú odbornosť vo veci rozhodnúť... a zároveň schopnosť zabezpečiť súlad rozhodnutia s európskou legislatívou a predpismi Európskej únie. Takýmto postupom paradoxne sám senát vyslovil pochybnosti o naplnení čl. 46 (1) Ústavy SR a čl. 6. Dohovoru... a vážnu pochybnosť o tom, že rozsudok spĺňa požadované kritériá presvedčivosti, logiky, spravodlivosti a zákonnosti ktoré sú obsahom a imanentnou súčasťou nášho práva podľa čl. 46 (1) Ústavy SR a čl. 6. Dohovoru...».

Podľa sťažovateľky v 2. rade najvyšší súd tak namietaným rozsudkom rezignoval na svoju ústavnú povinnosť, ktorou je poskytovať v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti.

Sťažovateľka v 2. rade navrhla, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžhp 1/2009 z 30. decembra 2013, zruší namietaný rozsudok a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, prizná jej primerané finančné zadostučinenie v sume 20 000 €, ako aj náhradu trov konania. Zároveň navrhla, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde prijal dočasné opatrenie, ktorým „ukladá:

- žalovanému, t.j. Protimonopolnému úradu SR zdržať sa oprávnenia priznaného rozsudkom NS SR — t.j. zdržať sa vymáhania nám uloženej peňažnej pokuty vo výške EUR 131.149,17 (3.951.000,-Sk);
- Úradu pre verejné obstarávanie zdržať sa rozhodnutia o vyčiarknutí sťažovateľa zo zoznamu podnikateľov podľa § 134 (2) v spojení s § 26 (1) zákona o verejnom obstarávaní“.

Svoj návrh na prijatie dočasného opatrenia odôvodnila skutočnosťou, že „Postihnutie nášho majetku, resp. našich finančných prostriedkov v exekučnom konaní v takom rozsahu, aký vyplýva z namietaného rozsudku NS SR, resp. druhostupňového rozhodnutia by mohlo ohroziť ekonomické fungovanie, riadny chod našej firmy prípadne a rovnako by mohlo mať za následok vznik ujmy, ktorú by v budúcnosti bolo možné len ťažko reparaovať...

Ak by sme v tomto konaní uspeli a rozsudok NS SR... by bol zrušený, pričom medzičasom by došlo k realizácii výkonu vyššie uvedeného namietaného rozsudku NS SR, resp. druhostupňového rozhodnutia v prospech žalovaného, museli by sme sa následne domáhať vrátenia vymoženej sumy, čo by mohlo byť následne značne časovo náročné, problematické, prípadne do veľkej miery sťažené.

Prípadným neodložením vykonateľnosti rozsudku NS SR reálne existuje riziko vzniku majetkovej ujmy na našej strane, ktorá môže byť v budúcnosti len ťažko, prípadne nemusí byť vôbec reparaovateľná (v prípade následnej likvidácie spoločnosti vzhľadom na neschopnosť uhrádzať svoje záväzky)...

Už v minulosti sa v tejto veci a v súvislosti s vtedy prebiehajúcim konaním na Krajskom súde v Bratislave... vo veci žaloby ktorú sme podali, preukázateľne stalo, že súd neodložil vykonateľnosť predmetného rozhodnutia žalovaného (hoci sme o to žiadali) a... práve z dôvodu tohto neodloženia vykonateľnosti... došlo počas paralelne prebiehajúceho správneho konania k vydaniu rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie..., ktorým sme boli vyčiarknutí zo zoznamu podnikateľov podľa § 134 ods. 2 písm. a) zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní... z dôvodu, že sme ako podnikateľ prestali spĺňať podmienky účasti vo verejnom obstarávaní podľa § 26 zákona o verejnom obstarávaní... Tento vtedajší postup Úradu pre verejné obstarávanie a jeho postup a uvedené rozhodnutie (hoci bolo následne zrušené) je dostatočným a bezprostredným dôkazom toho, že aj teraz reálne hrozí situácia, že ak by Ústavný súd SR neodložil vykonateľnosť rozsudku NS SR do právoplatnosti svojho rozhodnutia vo veci samej došlo by na našej strane k vzniku konkrétnych ďalších následkov a škôd... ktoré by pre nás bezprostredne predstavovali možnosť vzniku nenapraviteľnej ujmy, vedúcej až k našej úplnej likvidácii.“.

Sťažovateľka v 3. rade vyčíta namietanému rozsudku najvyššieho súdu jeho zjavnú arbitrárnosť, neodôvodnenosť jeho skutkových zistení a právnych záverov, ako aj porušenie princípu prezumpcie neviny. V súvislosti s týmto tvrdením bližšie uvádza:

„Úrad kvalifikoval konanie Účastníkov konania ako dohodu obmedzujúcu súťaž vo forme dohody podnikateľov a porušenie ZOHS (zákon o ochrane hospodárskej súťaže, pozn.) a ZFEÚ (Zmluva o fungovaní Európskej únie, pozn.). Najvyšší súd sa s týmto záverom stotožnil.

Znaky skutkovej podstaty dohody obmedzujúcej súťaž vo forme dohody sú nasledovné:

- (a) súhlasný prejav vôle podnikateľov;*
- (b) cieľom alebo následkom súhlasného prejavu vôle je alebo môže byť obmedzenie súťaže.*

Všetky vyššie uvedené znaky je potrebné preukazovať dostatočne individualizovane, t.j. vo vzťahu ku každému dotknutému súťažiteľovi individuálne. Inými slovami, v konkrétnom prípade bolo potrebné preukázať, že pri podaní ponuky vo Verejnej súťaži Sťažovateľ konal v zhode, v kolúzii s inými Účastníkmi Verejnej súťaže.

Úrad nepreukázal žiadny súhlasný prejav vôle medzi Sťažovateľom a inými Účastníkmi konania. Existenciu tohto súhlasného prejavu vôle a koluzívne správanie Sťažovateľa prezumoval na základe jediného nepriameho dôkazu vo forme podobnosti cenových indexov. Úrad opomenul vysporiadať sa s vysvetlením Sťažovateľa, že podobnosť cenových indexov nemusela byť výsledkom účasti Sťažovateľa na Zakázanej dohode a že tretie strany mohli získať prístup k podkladom Sťažovateľa slúžiacim na prípravu ponuky do Verejnej súťaže neoprávneným spôsobom bez angažovanosti Sťažovateľa. Úrad v rozpore so základnou logikou dokazovania presunul na Sťažovateľa dôkazné bremeno preukázania toho, že podobnosť cenových indexov nebola výsledkom účasti Sťažovateľa na Zakázanej dohode. Úrad opomenul prihliadnuť na dôkazy získané samotným Úradom, ktoré potvrdzujú záver o neexistencii akejkoľvek komunikačnej platformy medzi Sťažovateľom a inými Účastníkmi konania a zobrať do úvahy ďalšie indicie, ktoré vyvracali jeho záver o účasti Sťažovateľa na Zakázanej dohode. Najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou Úradu bez toho, aby vykonal akékoľvek dodatočné dokazovanie a poskytol akékoľvek rozumné vysvetlenie, prečo sa odchyľil od záverov prezentovaných v Rozsudku KS.

... vzhľadom na povahu sankcií ukladaných pre porušenie noriem súťažného práva v konaní pred Úradom a Najvyšším súdom sa musí aplikovať princíp prezumpcie neviny a z neho vyplývajúca zásada *in dubio pro reo*, a to v celom rozsahu, ako sa tieto aplikujú v rámci trestného konania. Analýza viacerých rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, slovenských a českých súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Českej republiky a stanovísk právnej vedy prezentovaná Sťažovateľom v tejto Sťažnosti poskytuje presvedčivý argument na podporu názoru, že závery Úradu a Najvyššieho súdu o účasti Sťažovateľa na Zakázanej dohode sú neakceptovateľné z pohľadu nárokov kladených na proces dokazovania v rámci aplikácie princípu *in dubio pro reo*. Na základe analýzy všetkých rozhodnutí Komisie a súdov EÚ týkajúcich sa aplikácie európskych súťažných predpisov, na ktoré sa odvoláva Najvyšší súd na podporu záverov prezentovaných v Rozsudku NS, Sťažovateľ jednoznačne preukazuje, že postup a argumentácia Úradu a Najvyššieho súdu nemá oporu ani v týchto rozhodnutiach. Sťažovateľ vysvetľuje, že závery Úradu a Najvyššieho súdu o účasti Sťažovateľa na Zakázanej dohode a porušení ZOHS a ZFEÚ sú v extrémnom rozpore s vykonaným

dokazovaním, resp. nemajú žiadny základ vo vykonanom dokazovaní Odôvodnenie Rozsudku NS je nelogické, nepresvedčivé a vnútorne protirečivé. Napadnutý Rozsudok NS nesie všetky znaky arbitrárneho a ústavne nesúladného rozhodnutia a porušuje právo Sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie a prezumpciu neviny podľa čl. 1 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 50 ods. 2 Ústavy, čl. 2 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a ods. 2, čl. 40 ods. 2, Listiny a čl. 6 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru.“

Sťažovateľka v 3. rade ďalej argumentovala, že «V doterajšej rozhodovacej praxi Komisie sa nevyskytol žiadny prípad, v ktorom by Komisia konštatovala porušenia čl. 101 (1) ZFEÚ iba na základe nepriamych dôkazov...

Opatrnosť európskych súdov pri hodnotení jednotlivých dôkazov, ktorými sa má preukázať účasť na dohode porušujúcej čl. 101 ods. 1 ZFEÚ Sťažovateľ ilustruje na názore vyslovenom Všeobecným súdom v odôvodnení rozhodnutia vo veci JFE Engineering Corp. a iní v. Komisia. Všeobecný súd nepovažoval za adekvátny dôkaz porušenia pravidiel hospodárskej súťaže ani svedeckú výpoveď člena štatutárneho orgánu účastníka údajného kartelu. I napriek spoľahlivosti takéhoto prehlásenia, urobeného priamym účastníkom kartelovej dohody, podľa názoru Všeobecného súdu musela byť táto svedecká výpoveď podporená ďalším dôkazom preukazujúcim existenciu porušenia pravidiel hospodárskej súťaže.

... Na konanie o správnych deliktoch podľa ZOHS a ZFEÚ sa musia aplikovať aj všetky záruky vyplývajúce z čl. 6 ods. 2 Dohovoru, čl. 50 ods. 2 Ústavy a čl. 40 ods. 2 Listiny. V prospech tohto záveru svedčí všeobecná povaha noriem obsiahnutých v ZOHS/ZFEÚ, preventívny a represívny účel sankcií podľa ZoHS/ZFEÚ ako aj ich mimoriadna tvrdosť. V systave štátnych orgánov neexistuje zrejme žiadny iný orgán, ktorý by mohol uložiť vyššie peňažné sankcie ako Úrad. Rozhodnutie Úradu je ďalej dôvodom na vylúčenie z procesu verejného obstarávania, čo môže byť pre podnikateľa likvidačným.

... Z princípu prezumpcie neviny vyplýva pravidlo in dubio pro reo. Ak existujú akékoľvek rozumné pochybnosti, nemožno ich vyložiť v neprospech obvineného, ale naopak, treba ich vyložiť v jeho prospech. Ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nie je totiž spôsobilý vytvoriť zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.

... Z princípu in dubio pro reo vyplývajú osobitné požiadavky na použitie nepriamych dôkazov. Súd síce môže založiť výrok o vine aj na nepriamych dôkazoch, ale len za predpokladu, že tvorí vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzavretú sústavu nepriamych dôkazov, ktoré sa vzájomne doplňujú a na seba nadväzujú a ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovaným skutočnostiam, že z nich je možné vyvodiť len jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru. Nepriame dôkazy, ktoré síce podporujú dôvodné podozrenie voči obvinenému, ale nevyklúčujú rozumnú možnosť, že obvinený nie je páchatelom deliktu, resp. že páchatelom deliktu je iná osoba, nesú dostatočným podkladom pre uznanie viny obvineného. Z tohto je možné vyvodzovať záver, že aplikácia princípu in dubio pro reo vylučuje, aby výrok o vine bol založený na jednom nepriamom dôkaze.

... Závery Úradu o účasti Sťažovateľa na Zakázanej dohode sú založené na jedinom, a to nepriamom dôkaze, ktorým je podobnosť cenových indexov.

Ďalšie dôkazné prostriedky, ktoré Úrad zhromaždil v rámci správneho konania nemajú hodnotu dodatočných nepriamych dôkazov ktoré by preukazovali účasť Sťažovateľa na Zakázanej dohode. Tieto dodatočné dôkazné prostriedky len preukazujú, že podobnosť cenových indexov je neobvyklá.

Úrad nielenže nepreukázal žiadne kontakty medzi Sťažovateľom a inými Účastníkmi Verejnej súťaže, v rámci ktorých došlo k výmene informácie o cenách, resp. uzavretiu Zakázanej dohody, ale Úrad nepreukázal žiadne kontakty medzi ním a ostatnými Účastníkmi Verejnej súťaže. Žiaden z dôkazov, ktoré Úrad použil na preukázanie kontaktov medzi Účastníkmi Verejnej súťaže, sa Sťažovateľa žiadnym spôsobom netýka.

... Sťažovateľ nesúhlasí so záverom Úradu, že „Účastníci konania mali dlhodobo, vrátane rozhodného posudzovaného obdobia, vytvorenú komunikačnú platformu, ktorá sa bezprostredne dotýkala okrem iného aj tendrov na výstavbu diaľnic, v rámci ktorej bol vytvorený priestor a podmienky pre uzavretie dohody obmedzujúcej súťaž, týkajúcej sa posudzovanej verejnej súťaže“... Sťažovateľ opakovane poukazoval na to, že žiadne dokumenty, ktorými Úrad preukazuje existenciu takejto „komunikačnej platformy“, sa ho žiadnym spôsobom netýkajú. Tvrdenie Úradu o existencii bližšie neidentifikovanej „komunikačnej platformy“ medzi Sťažovateľom a ostatnými Účastníkmi konania, je preto ničím nepodložené.

... Sťažovateľ namietal aj to, že závery, ktoré Úrad vyvodzoval zo skutočnosti, že niektoré Účastníci konania medzi sebou komunikovali, sú nesprávne. Pre preukázanie uzavretia Zakázanej dohody nestačí preukázať, že Účastníci konania „mali vytvorený priestor a podmienky“ pre jej uzavretie. Je potrebné preukázať, že v rámci kontaktov medzi Účastníkmi konania v skutočnosti aj došlo k výmene obchodne citlivých informácií, resp. k uzavretiu Zakázanej dohody...

Všetky vyššie uvedené argumenty Sťažovateľ zopakoval aj v konaní pred Najvyšším súdom. Najvyšší súd sa však v celom rozsahu stotožnil so závermi Úradu.

... Už v konaní pred Úradom Sťažovateľ namietal, že nie je možné rozumne vylúčiť, že tretie strany získali prístup k podkladom Sťažovateľa slúžiacim na prípravu ponuky do Verejnej súťaže neoprávneným spôsobom bez angažovanosti Sťažovateľa a že týmto sa vysvetľuje aj neobvyklá podobnosť cenových indexov...

Rovnako argumentoval Sťažovateľ aj v konaní pred Najvyšším súdom. Sťažovateľ ďalej namietal, že názor Úradu ohľadom rozloženia dôkazného bremena v konaní pred ním je jednoznačne v rozpore s platným právom. Názor Úradu, že Účastník konania je povinný preukázať fakt odcudzenia/straty dokladov je nesprávny. Najvyšší súd sa však v celom rozsahu stotožnil so závermi Úradu a zopakoval jeho argumentáciu. Najvyšší súd celkom nesprávne spochybňuje aj to, či Sťažovateľ uplatnil predmetný argument v konaní pred Úradom. Najvyšší súd dokonca tvrdí, že... argument Sťažovateľa, ktorým Sťažovateľ vysvetľuje konštantnosť cenových indexov je irelevantný, nakoľko podľa názoru Najvyššieho súdu konštantnosť indexov nie je možné vysvetliť inak, než kolúziou všetkých Účastníkov konania:

... Už v konaní pred Úradom Sťažovateľ poukazoval na to, že existujú dokonca dôkazy, resp. indície ktoré podporujú tvrdenia Sťažovateľa o tom, že sa žiadnej Zakázanej dohody nezúčastnil:

(i) Úrad nepreukázal žiadny kontakt medzi Sťažovateľom a inými Účastníkmi Verejnej súťaže, aj napriek tomu, že vykonal inšpekciu v priestoroch iných Účastníkov konania. V rámci inšpekcie boli zistené podklady preukazujúce komunikáciu medzi inými Účastníkmi konania, nie však doklady komunikáciu medzi Sťažovateľom a inými Účastníkmi konania.

Úrad na predmetnú námietku Sťažovateľa odpovedal tak, že nepreukázanie kontaktov medzi Sťažovateľom a inými Účastníkmi Verejnej súťaže ešte nevylučuje (sic!), že Sťažovateľ s inými Účastníkmi Verejnej súťaže komunikoval...

Rovnakú obhajobu uplatnil Sťažovateľ aj v konaní pred Najvyšším súdom. Najvyšší súd sa však obmedzil na zopakovanie argumentácie Úradu...

Sťažovateľ vykonal analýzu všetkých rozhodnutí Komisie a súdov EÚ, na ktoré sa odvoláva vo svojom rozhodnutí Najvyšší súd. Sťažovateľ skúmal, na akých dôkazoch boli založené závery Komisie, resp. súdov EÚ o porušení čl. 101 ods. 1 ZFEÚ. Výsledky tejto analýzy... potvrdzujú, že žiadne rozhodnutie Komisie alebo súdov EÚ nebolo založené výlučne na jedinom nepriamom dôkaze.

... Už samotný fakt, že záver Najvyššieho súdu o účasti Sťažovateľa na Zakázanej dohode je založený na jedinom nepriamom dôkaze, ktorý bol vyvrátený Sťažovateľom na základe rozumných, hodnoverných argumentov, je dostatočný na preukázanie toho, že závery prezentované Najvyšším súdom v Rozsudku NS sú v extrémnom rozpore s vykonaným dokazovaním, resp. takýto záver nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Navyše, Najvyšší súd sa žiadnym rozumným spôsobom nevysporiadal s dôkazmi a indíciami, ktoré podporovali tvrdenie Sťažovateľa o tom, že sa žiadnej Zakázanej dohody nezúčastnil...».

V súvislosti s námietkou, že najvyšší súd v rámci odvolacieho konania nenariadil ústne pojednávanie, sťažovateľka v 3. rade argumentovala:

„... Keďže v konkrétnom prípade sa Najvyšší súd radikálne odklonil od názoru Krajského súdu v Bratislave vrátane otázky hodnotenia dôkazov, na ktorých je založený záver Úradu o účasti Sťažovateľa na Zakázanej dohode, mal povinnosť nariadiť pojednávanie a umožniť Sťažovateľovi, aby sa vyjadril k záverom, ku ktorým dospel Najvyšší súd. Sťažovateľ v tejto súvislosti odkazuje na rozhodovaciu prax Ústavného súdu ČR, v zmysle ktorej právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na predvídateľnosť rozhodovania, resp. vylúčenie prekvapivých rozhodnutí. Z nálezu Ústavného súdu ČR I ÚS 777/07 vyplýva okrem iného požiadavka, aby odvolací súd v prípade, ak prehodnotí dôkazy pred rozhodnutím vo veci samej oboznámil účastníkov konania so svojim odlišným právnym názorom a poskytol im príležitosť na vyjadrenie.

... Najvyšší súd tieto požiadavky nerešpektoval, čím porušil právo Sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konania podľa s čl. 46 ods. 1 a ods. 2 v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy, čl. 36 ods. 1 a ods. 2 v spojení s čl. 38 ods. 2 Listiny a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

Podľa sťažovateľky v 3. rade namietané porušenie práva na zákonného sudcu spočíva v zmene v zložení senátu rozhodujúceho v jej veci uskutočnenej po začatí konania opatrením predsedu najvyššieho súdu č. Spr 162/2009-20 z 24. septembra 2009, pričom bližšie uvádza:

„... Sťažovateľ namieta, že zmena rozvrhov práce realizovaná... uvedeným opatrením, ktorým po napadnutí odvolania Najvyššiemu súdu v Sťažovateľovom prípade došlo k nahradeniu dvoch z trojice členov odvolacieho senátu, neboli vykonané za podmienok stanovených v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch... a nadväzne na to ani v súlade s rozvrhom práce a predstavujú porušenie práva Sťažovateľa na zákonného sudcu...“

... Zákon o súdoch nevyklučuje prípady vykonania zmien v rozvrhu práce vydanom na príslušný kalendárny rok, avšak súčasne ustanovuje právny rámec tohto postupu.

... Z opatrenia predsedu Najvyššieho súdu nie je zrejmý dôvod vykonania zmien v rozvrhu práce vyplývajúci z § 50 ods. 1 písm. d) a e) Zákona o súdoch, ktorými došlo k nahradeniu zákonných sudcov inými sudcami Najvyššieho súdu.

... vydaním označeného opatrenia predsedu Najvyššieho súdu došlo k zmene v obsadení senátu Najvyššieho súdu v čase po pridelení veci na jej prerokovanie a rozhodnutie. Je nevyhnutné konštatovať, že k zmene v obsadení senátu Najvyššieho súdu prerokúvajúceho predmetnú vec nedošlo zo zákonom predpokladaných dôvodov.

... Na túto skutočnosť upozorňovali dokonca samotní členovia senátu Miroslav Gavalec a Elena Berthotyová. Keďže postup nezákonných sudcov v konaní Najvyššieho súdu mal reálny vplyv na rozhodnutie vo veci sťažovateľky (personálne preobsadený senát vydal vo veci samej meritórne rozhodnutie), je namieste konštatovať, že vydaním napadnutého Rozsudku NS Najvyšší súd porušil aj základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy, čl. 38 ods. 1 Listiny a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Tento názor Sťažovateľa zodpovedá aj ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu (nález... zo dňa

18. októbra 2011, sp. zn. III. ÚS 212/2011-140, nález... zo dňa 13. augusta 2013, sp. zn. IV. ÚS 459/2012).

... zmena zloženia senátu mala za následok nielen porušenie práva Sťažovateľa na zákonného sudcu, ale aj porušenie práva Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, keďže o odvolaní podľa všetkého rozhodoval senát, ktorý nemá skúsenosť s uplatňovaním súťažného práva. Podľa názoru Sťažovateľa tento záver vyplýva z odôvodnenia Rozsudku NS... “

Sťažovateľka v 3. rade navrhla, aby ústavný súd rozhodol o porušení čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 2 ods. 1 listiny a jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2, čl. 38 ods. 1 a 2 a čl. 40 ods. 2 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 z 30. decembra 2013, aby zrušil namietaný rozsudok a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

Zároveň navrhla, aby ústavný súd v zmysle § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde prijal dočasné opatrenie, ktorým *„odloží vykonateľnosť rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. decembra 2013, konanie sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 a uloží povinnosť Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky, aby sa až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej zdržal výkonu oprávnení priznaných predmetným rozsudkom, vrátane práva na vymáhanie pokuty uloženej rozhodnutím Protimonopolného úradu Slovenskej republiky zo dňa 16. októbra 2006, sp. zn. 0016/OD/2005“.*

Návrh odôvodnila tým, že „V zmysle Druhostupňového rozhodnutia Úradu je Sťažovateľ povinný zaplatiť uložení pokutu vo výške 418 176 000 Sk do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uvedeného rozhodnutia. Právoplatnosťou Rozsudku NS zanikli účinky rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S 439/2006-36 zo dňa 27. novembra 2006, ktorým Krajský súd odložil vykonateľnosť Druhostupňového rozhodnutia Úradu. To znamená, že Sťažovateľovi vzniká povinnosť zaplatiť pokutu v celej výške. Zaplatenie pokuty v uvedenej výške bude mať okamžitý a priamy negatívny vplyv na cash flow spoločnosti.

... Sťažovateľovi hrozí, že prestane splňať podmienky účasti vo verejnom obstarávaní týkajúce sa osobného postavenia (v Slovenskej republike predmetnú otázku rieši § 25 zák.

č. 25/2006 Z.z. Sťažovateľ má za to, že odložením vykonateľnosti Rozsudku NS sa odkladajú aj účinky Druhostupňového rozhodnutia Úradu v tom zmysle že Druhostupňové rozhodnutie Úradu nebude prekážkou pre účasť vo verejnom obstarávaní.“.

Sťažovateľka vo 4. rade vo svojej sťažnosti uviedla, že „vydaním Konečného rozhodnutia senátom, ktorého personálne zloženie bolo odlišné od zákonne pridelených sudcov, Najvyšší súd porušil Sťažovateľovo právo na zákonného sudcu podľa článku 48 ods. 1 Ústavy, článku 38 ods. 1 Listiny a článku 6 ods. 1 Dohovoru“. V tejto súvislosti sťažovateľka argumentuje, že «dňom 25. júna 2009 sudcovia Belko, Reissenaureová a Poláčková stali zákonnými sudcami v zmysle článku 48 ods. 1 Ústavy, článku 38 ods. 1 Listiny a článku 6 ods. 1 Dohovoru.

... Ak nie sú splnené osobitné zákonné podmienky, nemožno následne meniť personálne zloženie senátu v už pridelených veciach. Tieto zákonné podmienky sú ustanovené v § 50 ods. 1 Zákona o súdoch, znenie ktorého indikuje, že zmeny v zložení senátu (vo vzťahu k už prideleným veciam) sú možné len z dôvodov v ňom uvedených (písmená d) a e)).

... Neexistuje však žiaden náznak toho, že... dôvody, ktoré sú vymedzené v § 50 ods. 1 písm. d) a e) Zákona o súdoch sú relevantné pre tento prípad, keďže žiadne takéto odôvodnenie nie je uvedené v Opatrení predsedu. Opatrenie predsedu v skutočnosti neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie príslušnej zmeny. Takáto zmena zloženia senátu v už pridelených veciach je prinajmenšom účelová, a teda nemôže byť považovaná za vylučujúcu „možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí.“ Sťažovateľ tvrdí, že nedostatok odôvodnenia sám o sebe spôsobuje, že Opatrenie predsedu je arbitrárne, nepreskúmateľné, a preto nezákonné.

... je zrejmé, že zmena personálneho zloženia senátu IS, ktorá je výsledkom Opatrenia predsedu, nebola vykonaná spôsobom ustanoveným Zákomom o súdoch a inými predpismi, ktoré sa na túto situáciu vzťahujú, a teda sudcovia, ktorí rozhodovali v tejto veci (t.j. ktorí vydali Konečné rozhodnutie) nie sú zákonnými sudcami v zmysle článku 48 Ústavy, článku 38 Listiny a článku 6 ods. 1 Dohovoru.

... Sťažovateľ sa domnieva, že vyššie uvedený názor... zdieľajú tiež príslušní sudcovia (t.j. sudcovia Berthotyovou a Gavalcom). V tejto súvislosti Sťažovateľ odkazuje najmä na strany 112 až 114 Konečného rozhodnutia...

Sťažovateľ však rozumie, že tento názor nie je zdieľaný predsedom Najvyššieho súdu, resp. podpredsedníčkou Najvyššieho súdu, ktorí odkázali sudkyňu Berthotyovú a sudcu Gavalca na rozhodnutie Ústavného súdu, sp. zn. III. US 390/2010 zo dňa 13. apríla 2011.

... Ústavný súd v danom prípade... konštatoval, že porušenie práva na zákonného sudcu môže byť vždy posudzované až po vydaní konečného rozhodnutia vo veci samej. Keďže táto sťažnosť smeruje proti... konečnému meritórnemu rozhodnutiu Najvyššieho súdu... a keďže vady vyplývajúce zo zmeny personálneho zloženia senátu neboli odstránené pred vydaním Konečného rozhodnutia, uvedené rozhodnutie Ústavného súdu (III. US 390/2010) nie je v tomto prípade vôbec relevantné.».

Namietané porušenie práva na súdnu ochranu najvyšším súdom sťažovateľka vo 4. rade odôvodnila „odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe v Konečnom rozhodnutí bez vysvetlenia uvedeného odklonu dostatočnými a presvedčivými dôvodmi“. V tejto súvislosti tiež uviedla:

«Až do vydania Konečného rozhodnutia existovala ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu podľa ktorej každé rozhodnutie ohľadom takzvaného „iného“ správneho deliktu v oblasti správneho trestania... muselo obsahovať presný a nezameniteľný popis skutku (z dôvodu trestnej povahy konania). Táto povinnosť správneho orgánu (t.j. PMÚ) vyplýva zo zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) a tiež zo zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o priestupkoch“).

... V tejto súvislosti Sťažovateľ odkazuje na predchádzajúce rozhodnutia Najvyššieho súdu v oblasti správneho trestania, sp. zn. 2 Sžo/106/2007, 3 Sžf/74/2007, 6 Sžo/96/2007, 6 Sžo/133/2007 a 6 Sžo/6/2008...

Vyššie uvedené potvrdil tiež Krajský súd, ktorý dospel k záveru, že: [...] preskúmané rozhodnutia [t.j. Rozhodnutie PMÚ a prvostupňové rozhodnutie] neobsahujú takú konkretizáciu skutku uvedením miesta, času a spôsobu spáchania tak, aby tento skutok nemohol byť zamenený s iným, pričom presná špecifikácia nie je uvedená nielen vo výroku

rozhodnutí ale ani v ich odôvodnení. Uvedené pochybenie spôsobili nepreskúmateľnosť rozhodnutí pre nezrozumiteľnosť, čo je dôvodom pre ich zrušenie...

Najvyšší súd však nepotvrdil vyššie uvedené závery ohľadom požiadaviek na náležitosti výroku Rozhodnutia PMÚ, ktoré boli prijaté ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu... Práve naopak - Najvyšší súd sa zreteľne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe vo vzťahu k náležitostiam, ktoré musí obsahovať výrok správneho rozhodnutia o inom správnom delikte (t.j. aj výrok Rozhodnutia PMÚ).

... Ustálená rozhodovacia činnosť bola pritom stabilná po relatívne dlhú dobu a bola potvrdená viacerými rozhodnutiami. Sťažovateľ teda (aj s prihliadnutím na celkovú dĺžku Konečného rozhodnutia) očakával, že Najvyšší súd uvedie veľmi detailné a presvedčivé zdôvodnenie svojho náhleho odklonu.

... Najvyšší súd však úplne nedostatočne odôvodnil svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, t.j. nevysvetlil prečo v tomto prípade požiadavky na výrok Rozhodnutia PMÚ (o inom správnom delikte) nemajú byť posudzované analogicky podľa Trestného poriadku a Zákona o priestupkoch a prečo výrok Rozhodnutia PMÚ nemusí obsahovať príslušné náležitosti.

... Sťažovateľ... z... odôvodnenia (namietaného rozsudku, pozn.) nerozumie, prečo by Odporúčanie [Odporúčanie Rady Európy č. R (91)77 o správnych sankciách, pozn.] malo Najvyššiemu súdu brániť analogicky posudzovať požiadavky na výrok Rozhodnutia PMÚ len z dôvodu, že neobsahuje požiadavku na taký postup. Podľa Sťažovateľa aj za predpokladu, že by Odporúčanie mohlo byť považované za zdroj práva, ktorý má byť aplikovaný v tomto prípade (vo vzťahu k Rozhodnutiu PMÚ), táto skutočnosť by sama o sebe nemala súdu brániť, aby použil iné relevantné právne normy (napr. Trestný poriadok a Zákon o priestupkoch) - napríklad analogicky. Sťažovateľ je presvedčený, že opačný názor by znamenal, že tento prípad by mal byť posudzovaný výlučne podľa Odporúčania, čo nie je v žiadnom prípade udržateľné.

... Rovnako nie je jasné, prečo by mal článok 2 ods. 2 Ústavy brániť Najvyššiemu súdu analogicky aplikovať ustanovenia Trestného poriadku a Zákona o priestupkoch, keďže takáto prax je široko akceptovaná ako bežný právny nástroj pri interpretácii a aplikácii práva. V oblasti správneho práva bola analogická aplikácia noriem trestného práva

akceptovaná tiež samotným Najvyšším súdom, napríklad v oblasti správnych sankcií. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu, sp. zn. 8 Sž/18/2011...

Okrem všeobecných teoretických úvah Najvyššieho súdu, ktoré sú citované vyššie Sťažovateľ dokázal identifikovať iba nasledovný argument Najvyššieho súdu, prečo by analógia v tomto prípade nemala byť použitá: „... najvyšší súd zdôrazňuje osobitosti konania o ochrane hospodárskej súťaže, ktorých konaní v porovnaní s konaniami o priestupkoch nie je až toľko, že by iba na tomto kvantitatívnom základe vyvstávala hrozba zameniteľnosti konaní s výskytom možných procesných prekážok vo forme litispendencie alebo res iudicata.“

... Toto mimoriadne stručné odôvodnenie Najvyššieho súdu vo vzťahu k závažnému odklonu od jeho vlastnej ustálenej rozhodovacej praxe, výsledkom ktorého je tiež odlišná ochrana práv Sťažovateľa v porovnaní s podobnými prípadmi, však Sťažovateľ považuje za úplne nedostatočné a nepresvedčivé. Podľa názoru Sťažovateľa len samotný počet deliktov určitého druhu nemôže odôvodniť nedostatok riadneho označenia údajného deliktu - opačný názor by viedol k absurdným záverom, že takáto konkretizácia nie je potrebná ani v trestných veciach, ktoré nie sú také časté (napr. genocída, vlastizrada, alebo dokonca vražda?).

... Sťažovateľ tvrdí, že Najvyšší súd nevysvetlil odklon od svojej vlastnej ustálenej rozhodovacej praxe dostatočnými a presvedčivými dôvodmi a mimoriadne stručné odôvodnenie, ktoré v tejto súvislosti Najvyšší súd uviedol je podľa Sťažovateľa úplne nedostatočné a nepresvedčivé.»

Sťažovateľka vo 4. rade navrhla, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 z 30. decembra 2013, zruší namietaný rozsudok a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a prizná jej náhradu trov konania. Zároveň navrhla s poukazom na znenie § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde, aby ústavný súd vydal toto dočasné opatrenie:

„... Ústavný súd odkladá vykonateľnosť rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1Sžhpu/1/2009 zo dňa 30. decembra 2013 a odníma mu všetky účinky spojené

s jeho právoplatnosťou, až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu o tejto ústavnej sťažnosti vo veci samej.

... Akákoľvek tretia osoba je povinná zdržať sa vylúčovania Sťažovateľa z akéhokoľvek verejného obstarávania podľa Zákona o verejnom obstarávaní z dôvodu nesplnenia podmienky účasti týkajúcej sa osobného postavenia:

a) podľa § 26 ods. 1 písm. g) Zákona o verejnom obstarávaní v súčasne účinnom znení; a

b) podľa § 26 ods. 1 písm. h) Zákona o verejnom obstarávaní v znení účinnom do 30. júna 2008, t.j. v znení účinnom do nadobudnutia právoplatnosti jeho novely prostredníctvom zákona č. 232/2008 Z.z.;

v súvislosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1Sžhpu/1/2009 zo dňa 30. decembra 2013 alebo rozhodnutím Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č. 2006/KH/R/2/116 zo dňa 16. októbra 2006, až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu o tejto ústavnej sťažnosti vo veci samej.“

Požiadavku na vydanie dočasného opatrenia odôvodnila tým, že v dôsledku namietaného rozsudku jej hrozí „závažná ujma (ku ktorej čiastočne už k dnešnému dňu aj došlo), pretože Sťažovateľ je vylučovaný z verejného obstarávania podľa zákona č. 25/2006 Z.z o verejnom obstarávaní v znení neskorších predpisov...

Sťažovateľ uvádza, že sa nedomáha odkladu vykonateľnosti, resp. nariadenia predbežného opatrenia, aby dosiahol odklad povinnosti zaplatiť pokutu, ktorú už Sťažovateľ zaplatil v príslušnej lehote v zmysle Rozhodnutia PMÚ.“

Podaniami z 28. októbra 2014 doručenými ústavnému súdu 3. novembra 2014 označenými ako „1) Vstúpenie do konania... ako vedľajší účastník 2) Vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľa...“ protimonopolný úrad žiadal predovšetkým o pristúpenie do konania v postavení vedľajšieho účastníka na strane najvyššieho súdu, keďže sťažnosťou namietaný rozsudok bol vydaný v konaní, v ktorom bol protimonopolný úrad žalovanou stranou, a teda má právny záujem „na obrane napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu“. Preukázateľný právny záujem na výsledku konania o sťažnostiach sťažovateľiek úrad odôvodnil tiež tým, že prípadné zrušenie namietaného rozsudku by znamenalo, že o zákonnosti rozhodnutí rady protimonopolného úradu a úradu nebolo konečným spôsobom

rozhodnuté, a teda mohli by znovu nastať účinky odkladu vykonateľnosti preskúmaných rozhodnutí. Pre úrad je relevantnou právoplatnosť a vykonateľnosť namietaného rozsudku, keďže úrad v správnom konaní uskutočňuje výkon rozhodnutí a kontroluje ich dodržiavanie. Obnovenie odkladu vykonateľnosti preskúmaných rozhodnutí v dôsledku prípadného zrušenia namietaného rozsudku by mohlo mať dopad na už zaplatenú pokutu (týka sa sťažovateľky vo 4. rade, ktorá uloženie pokutu zaplatila). Keďže vykonávaním rozhodnutí úradu je zabezpečovaný verejný záujem na riadnom fungovaní trhového mechanizmu a efektívnom uplatňovaní európskeho súťažného práva, výsledok konania o sťažnostiach ovplyvňuje plnenie úloh úradu pri ochrane hospodárskej súťaže vo vzťahu k národným aj európskym predpisom. Preto od výsledku konania o podaných sťažnostiach v konečnom dôsledku závisí právne postavenie a výkon úloh úradu.

Z hľadiska prípustnosti vedľajšieho účastenstva v konaní pred ústavným súdom úrad argumentoval najmä rozhodnutím ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 223/09 z 27. mája 2010. V prípade, ak by ústavný súd úradu nepriznal postavenie vedľajšieho účastníka v konaní, úrad žiada, aby ústavný súd vzal do úvahy jeho stanovisko k veci.

Podaním z 5. decembra 2014 doručeným ústavnému súdu 8. decembra 2014 *obchodná spoločnosť D., a. s. (ďalej len „obchodná spoločnosť D., a. s.“)*, ako účastníčka namietaného konania pred najvyšším súdom v procesnom postavení žalobkyne navrhla, aby *„ÚS SR v súlade s ust. § 31a zákona v spojení s ust. § 93 ods. 1 O.s.p. pripustil D. do konania sp. zn. Rvp 2808/2014 ako vedľajšieho účastníka na strane sťažovateľa – spoločnosti S., a.s.“*

V prípade, ak niektorý účastník konania pred ÚS SR vo veci sp. zn.: Rvp 2808/2014 navrhne vstup D. do konania ako ďalšieho sťažovateľa, navrhujeme, aby súd posúdil tento návrh ako udelenie jeho súhlasu.“

II.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

Zo spisov ústavného súdu sp. zn. Rvp 2808/2014, sp. zn. Rvp 5288/2014, sp. zn. Rvp 5298/2014 a sp. zn. Rvp 5325/2014 vyplýva, že predmet sťažností sťažovateľiek vecne súvisí s postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 a s jeho rozsudkom z 30. decembra 2013. Predmetom sťažností sťažovateľiek je namietané porušenie označených práv v identickom konaní, v ktorom sťažovateľky vystupovali ako účastníčky konania (žalobkyne) vo veci ich správnych žalôb, pričom z obsahu ich sťažností jednoznačne vyplýva ich právna a skutková súvislosť. Ústavný súd preto rozhodol, uplatniac citované právne normy, o spojení týchto sťažností na spoločné konanie, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie

konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

1. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 ústavy a čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 2, čl. 38 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru

Pri predbežnom prerokovaní sťažností ústavný súd zistil, že tieto v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 ústavy a čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 2, čl. 38 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 a jeho rozsudkom z 30. decembra 2013 spĺňajú náležitosti ustanovené v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, a zároveň nezistil procesné prekážky, ktoré by podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bránili ich prijatiu v uvedenom rozsahu na ďalšie konanie. Preto sťažnosti v tejto časti prijal na ďalšie konanie (bod 2 výroku uznesenia).

2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky v 1. rade v časti namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 je zjavne neopodstatnená.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03, IV. ÚS 11/2012). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v 1. rade v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (bod 3 výroku uznesenia).

3. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 2 ods. 1 listiny

V súvislosti s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 2 ods. 1 listiny postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžhpu 1/2009 a jeho namietaným rozsudkom ústavný súd zdôrazňuje, že uvedené články ústavy a listiny majú charakter ústavných princípov, a preto sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 332/2012, IV. ÚS 119/07). Keďže predmetom tohto konania je rozhodovanie o porušení základných práv alebo slobôd podľa ústavy alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, možno v tomto konaní uvažovať o porušení čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 2 ods. 1 listiny len v spojení s porušením konkrétneho základného práva alebo slobody. Pretože sťažovateľka v 3. rade namietala porušenie uvedených článkov ústavy a listiny samostatne, teda nie v spojení s porušením konkrétneho základného práva alebo slobody, ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v 3. rade v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (bod 3 výroku uznesenia).

4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny

Tú časť sťažnosti sťažovateľky v 3. rade, ktorou namietala porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ústavný súd odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pretože sťažovateľka v 3. rade ani v petite svojej sťažnosti, ani v jej odôvodnení nešpecifikovala, porušenie ktorého z atribútov označeného základného práva namieta; teda či namieta priet'ahy v konaní alebo prerokovanie veci v jej prítomnosti, prípadne atribút verejného prerokovania veci, a pod., pričom v odôvodnení jej sťažnosti je porušenie tohto základného práva vecne odôvodnené v spojitosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 2 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne

prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (obdobne II. ÚS 117/05).

Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky v 3. rade odmietol jej sťažnosť v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (bod 3 výroku uznesenia).

5. K návrhu sťažovateľiek na rozhodnutie o dočasnom opatrení

Podľa ustanovenia § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva alebo slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

Návrh sťažovateľiek na rozhodnutie o dočasnom opatrení považuje ústavný súd za dôvodný.

Je nesporné, že právoplatnosťou namietaného rozsudku vznikla sťažovateľkám povinnosť zaplatiť pokuty uložené rozhodnutím rady protimonopolného úradu č. 2006/KH/R/2/116 zo 16. októbra 2006. Vzhľadom na výšku uložených pokút, ich okamžité zaplatenie by spôsobilo sťažovateľkám značnú hospodársku ujmu, resp. bolo by

pre ne priam likvidačné. Sťažovateľky okrem priameho dopadu na ich hospodárenie v podobe uložených pokút zdôrazňovali tiež možnosť/vznik škôd v dôsledku vylúčenia sťažovateľiek z účasti na verejnom obstarávaní z dôvodu nesplnenia podmienky účasti týkajúcej sa osobného postavenia podľa § 26 ods. 1 písm. g) zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“), resp. ako dôsledok vyškrtnutia zo zoznamu podnikateľov podľa § 134 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní. Na základe uvedeného ústavný súd zastáva názor, že okamžitý výkon rozhodnutia rady protimonopolného úradu, ako aj nástup účinkov jeho vykonateľnosti by v prípade úspechu sťažovateľiek v merite veci mohli viesť k takej ujme u sťažovateľiek, ktorú by v budúcnosti bolo možné len ťažko reparaovať. Ústavný súd preto vyhovel návrhu sťažovateľiek a rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým odložil vykonateľnosť rozhodnutia rady protimonopolného úradu v spojení s namietaným rozsudkom najvyššieho súdu. Ústavný súd akcentuje aj ďalší cieľ sledovaný nariadením dočasného opatrenia, ktorým je snaha ustáliť pomery účastníkov tak, aby sa predišlo vedeniu ďalších konaní (napr. správnych, exekučných) vyvolaných nástupom účinkov vykonateľnosti rozhodnutia rady, prípadne sporov, ktoré by boli dôsledkom prípadného zrušenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu.

Zákonné podmienky na vydanie takéhoto dočasného opatrenia považuje ústavný súd za splnené, keďže je vo verejnom záujme, aby vo veci bolo rozhodnuté ústavne akceptovateľným spôsobom. Nevyhnutnosť vyriešenia otázky ústavnosti postupu najvyššieho súdu pri poskytovaní súdnej ochrany sťažovateľkám proti úradu v zmysle judikatúry ústavného súdu vylučuje, aby dočasné opatrenie ústavného súdu bolo v rozpore s dôležitým verejným záujmom (m. m. III. ÚS 47/05, IV. ÚS 182/2010).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto uznesenia.

Ústavný súd súčasne poukazuje na to, že odloženie vykonateľnosti možno charakterizovať ako rozhodnutie dočasné a predbežné, takže prípadným vyhovením alebo

odmietnutím návrhu na odloženie vykonateľnosti ústavný súd nijako neprejudikuje konečné rozhodnutie o ústavnej sťažnosti (I. ÚS 30/09).

6. K návrhu úradu a obchodnej spoločnosti D., a. s., na pristúpenie do konania

Nebolo možné vyhovieť návrhom úradu a obchodnej spoločnosti D., a. s., na pristúpenie do tohto konania ako vedľajšieho účastníka.

Podľa § 21 ods. 2 zákona o ústavnom súde vedľajšími účastníkmi konania sú osoby, ktorým toto postavenie priznáva tento zákon, ak sa tohto postavenia nevzdajú. Majú v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastníci konania, konajú však iba sami za seba.

Podľa § 51 zákona o ústavnom súde účastníci konania sú sťažovateľ a ten, proti komu sťažnosť smeruje.

Hoci podľa § 31a zákona o ústavnom súde „ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku“, neznamená to, že by do rozhodovacej činnosti ústavného súdu bolo možné bez ďalšieho „prenášať“ jednotlivé inštitúty Občianskeho súdneho poriadku. Toto ustanovenie pripúšťa iba primerané použitie Občianskeho súdneho poriadku (alebo Trestného poriadku). Ustanovenie § 21 ods. 2 zákona o ústavnom súde je vo vzťahu k ustanoveniu § 31a zákona o ústavnom súde *lex specialis*, pričom v zmysle uvedeného podľa žiadneho ustanovenia zákona o ústavnom súde nemožno nikomu priznať postavenie vedľajšieho účastníka (*mutatis mutandis* IV. ÚS 127/05, II. ÚS 105/09, III. ÚS 306/2010, III. ÚS 105/2011). Takéto postavenie priznáva zákon o ústavnom súde v ustanovení § 37 ods. 2 v rámci konania o súlade právnych predpisov iba vláde Slovenskej republiky (II. ÚS 379/09).

Úrad zároveň poukázal na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 223/09-131 z 27. mája 2010, podľa ktorého „Aj napriek tomu, že ustanovenie § 21 ods. 2 zákona o ústavnom súde je vo vzťahu k ustanoveniu § 93 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku *lex specialis*, pričom

v zmysle uvedeného sa navrhovateľom podľa žiadneho ustanovenia zákona o ústavnom súde nepriznáva postavenie vedľajšieho účastníka (m. m. II. ÚS 91/08, II. ÚS 122/05), ústavný súd nepochybuje o tom, že navrhovatelia môžu mať právny záujem na výsledku tohto konania pred ústavným súdom. Preto im, aplikujúc ústavne konformný výklad zákona (m. m. I. ÚS 363/08), priznal postavenie vedľajších účastníkov konania a na ich vyjadrenie k sťažnosti pri svojom rozhodovaní prihliadal.“.

Uvedený právny názor I. senátu ústavného súdu treba považovať v podstate za ojedinelý, ktorý je v rozpore s rozhodovacou praxou II. senátu, a dospelo sa k nemu mimo rámca postupu podľa § 6 zákona o ústavnom súde o zjednocovaní právnych názorov senátov.

Vzhľadom na tieto skutočnosti bolo potrebné uvedené návrhy úradu a obchodnej spoločnosti D., a. s., odmietnuť (bod 5 výroku uznesenia).

Ústavný súd nad rámec uvedeného poznamenáva, že vzhľadom na skutočnosť, že úrad a obchodná spoločnosť D., a. s., ako dotknuté právnické osoby majú bezpochyby právny záujem na spravodlivom procese a výsledku tohto konania, ústavný súd s nimi bude konať ako s dotknutou osobou a prihliadne na ich stanoviská pri svojom rozhodovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2014